

то себе отъ тоя грѣхъ. А кой-то иска да ся избави отъ тоя гибеленъ грѣхъ, той е длѣженъ:

1) да ся съпротиви на вѣчки сквърны помысли; зачото колко-то начасто възниква въ насъ плътско-то желаніе, толко повече ся улаждавамы съ него, толко повече то порастнува и прави челоуѣка така слабъ, чтото съ легкость му ся порабощава;

2) когато ны нападнѣтъ страстни помысли, то трѣбѣ да си напомнимъ, че отъ Бога ничто не може да ся укрые даже и до най-тънко-то сѣрдечно помышленіе, и че Господь ще издирва за всяко дѣло и помышленіе и ще проишне суждѣ; трѣбѣ дѣ си напомнимъ обѣщанія-та, дадены-тъ отъ насъ Господу, че ще пребывавамы въ цѣломудріе-то и чистотѣ-тѣ; и (както говори Нилъ Сорскі 1) «пользно е да си представимъ и тоя стыдъ и срамъ, въ какъвто щемъ ся «подхвърлимъ, ако бы ны видѣли хора-та въ тѣхъ сквърнотѣ»;

3) трѣбѣ да избѣгавамы отъ лошы-тъ съобщенія, отъ сладострастны-тъ разговоры и движенія, отъ пѣрвы-тъ случаи, кои-то могѣтъ да възбудятъ плътско-то пожеланіе (Іов. 31. 1; 2 цар. 11. 2 и . . . Мат. 5. 29, 30);

4) трѣбѣ не само похоть-тѣ да укротявамы, а и сребролюбіе-то, коварство-то, враждѣ-тѣ, роптаніе-то и всякъ злобѣ — по думы-тъ на Св. Нила подвиж.;

5) нужно е да пазимъ умѣренность въ яденіе-то и питіе-то, а най-паче да ся отдалечавамы отъ щіянство-то (Еф. 5. 18), — не само за усмиряваніе на тѣло-то, а и заради ума, да не бы, чрѣвъ множество-то пресыщеніе, помраченъ, ослабѣлъ въ наблюдаваніе то сквърны-тъ помысли (Св. Кассіанъ);

6) особенно нужно е да упазимъ смиренномудріе-то и да ся молимъ Господу Богу за упазваніе-то насъ въ чистотѣ-тѣ, «Зачто, «по свидѣтелство-то на Богомудры-тъ мѣжіе, духъ-тъ на блуд-«стовото не престава да ся бори съ челоуѣка до тогава, до «когато челоуѣкъ-тъ не ся убѣди истинно въ глѣбинѣ-тѣ на ду-«шѣ-тѣ, че, не чрѣвъ свое-то стараніе, не чрѣвъ своя подвигъ, «а съ Божій покровъ и помощь може да ся избави отъ тоя «недугъ, и да ся вѣкачи къмъ высотѣ-тѣ на чистотѣ-тѣ. Спорѣдъ-«това не възможно е челоуѣку отсамосебе да възлѣти и да бѣде по-«дражатель на Ангелы-тѣ, ако благодать-та Божія не го извлѣче изъ «блато-то на нечисти-тъ възделѣнія и страсти» (Св. Кассіанъ). Исаакъ Сиринъ зарѣча да ся молимъ така; «Ты си силенъ Господи, и под-«вигъ-тъ е Твой, Ты воювай и побѣди Господи» (см. Нила Сар). Св. Лѣствичникъ учи: «възопій къмъ Могущаго дая спаси не съ хитро-«сплетены думы, а съ смиренны-тъ рѣчи: помилуй мя Господи, яко «немоощенъ есмь: и тогава щешъ почувствувашь могущество-то на «Всевышняго, и ще прогонишь невидимы-тъ врагове. Всякога пора-«зявай врагове-тѣ съ имято Іисусово; зачто-то пб-сило отъ това «оружіе не ще найдешъ ни на небо-то ни на землѣ-тѣ» (слов. 15).